

Taková kupa hnoje!

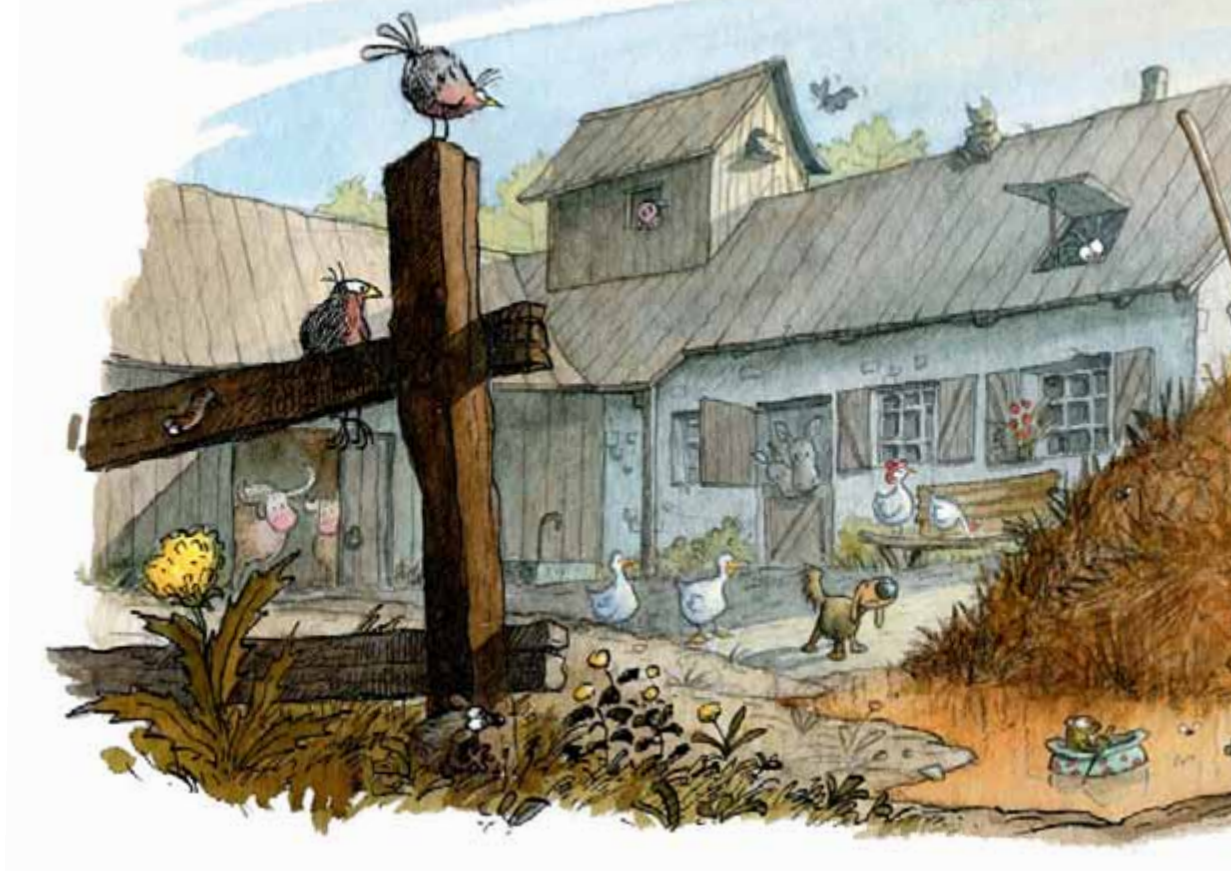

Konečně zase nastal na dvoře klid. Teď se kohout Kokrháč může nerušeně připravovat na své vystoupení. Dneska je hodně pozdě, vždyť už brzy bude poledne. Kokrháč přesto roztahuje křídla, jak se na pořádného kohouta sluší a patří. Odkáže si, soustředí se, zhluboka se nadechne a zahajuje opožděný nedělní koncert.

„Kykyr-ehm.“ To nebylo ono, tak tedy ještě jednou. „Kykyrykýýý!“ To už bylo lepší.

Jojo leknutím vypadl z košíku a přistál na trávě. Kohout po něm spokojeně pokukuje z vrcholu kupy

hnoje. Červený hřeben se mu na hlavě postavil a ještě víc zrudl. „Jsem tady jediný kohout na hnojišti!“

„Tohle se nedá vydržet! Jestli okamžitě nezavřeš zobák, tak tam na tebe skočím!“ štěká rozzlobeně Jojo. Ale samozřejmě nemá tušení, jak by se na hromadu hnoje dostal.

Zvířatům kolem se však jeho nápad docela líbí. „Určitě to udělej!“ bučí kráva. „Jasněěě!“ mečí koza.

Také koně souhlasně buší kopyty do stěn stáje. „No to jsem zvědavá!“ vyzývavě mňoukne kočka.

Jojo se tedy vydá k hromadě hnoje, která se před ním zvedá jako vysoká hora. Teď jen musí najít tu nejlepší cestu nahoru. Rozhoduje se pro prkno opřené o severní stranu kupy. Tam, kde stojí trakař a vypadá to, že svah není tak příkrý.

Odvážně se přikrčí, podleze kolečko a začne stoupat, aby kohoutovi nahoře vysvětlil, kdo má od této

chvíle na dvoře hlavní slovo. Je nejvyšší čas, protože Kokrháč znovu zhluboka nabírá dech jako operní zpěvák.

Jojo má při namáhavém výstupu už polovinu cesty za sebou, i když to chvíli trvalo. Prkno je totiž kluzké a navíc se i pohupuje. Hlavně se teď nepodívat dolů! Protože tam už čeká ohromná páchnoucí louže na to, až Jojo ztratí rovnováhu.

A Kokrháč? Právě se chystá zakokrhát jako v opeře. Nebo snad ne? Jeho *Kykyrykýýý* nad dvorem nezaburácí, přestože si všichni už zakrývají uši nebo strkají

hlavy do sena. Ozve se jen krátké:

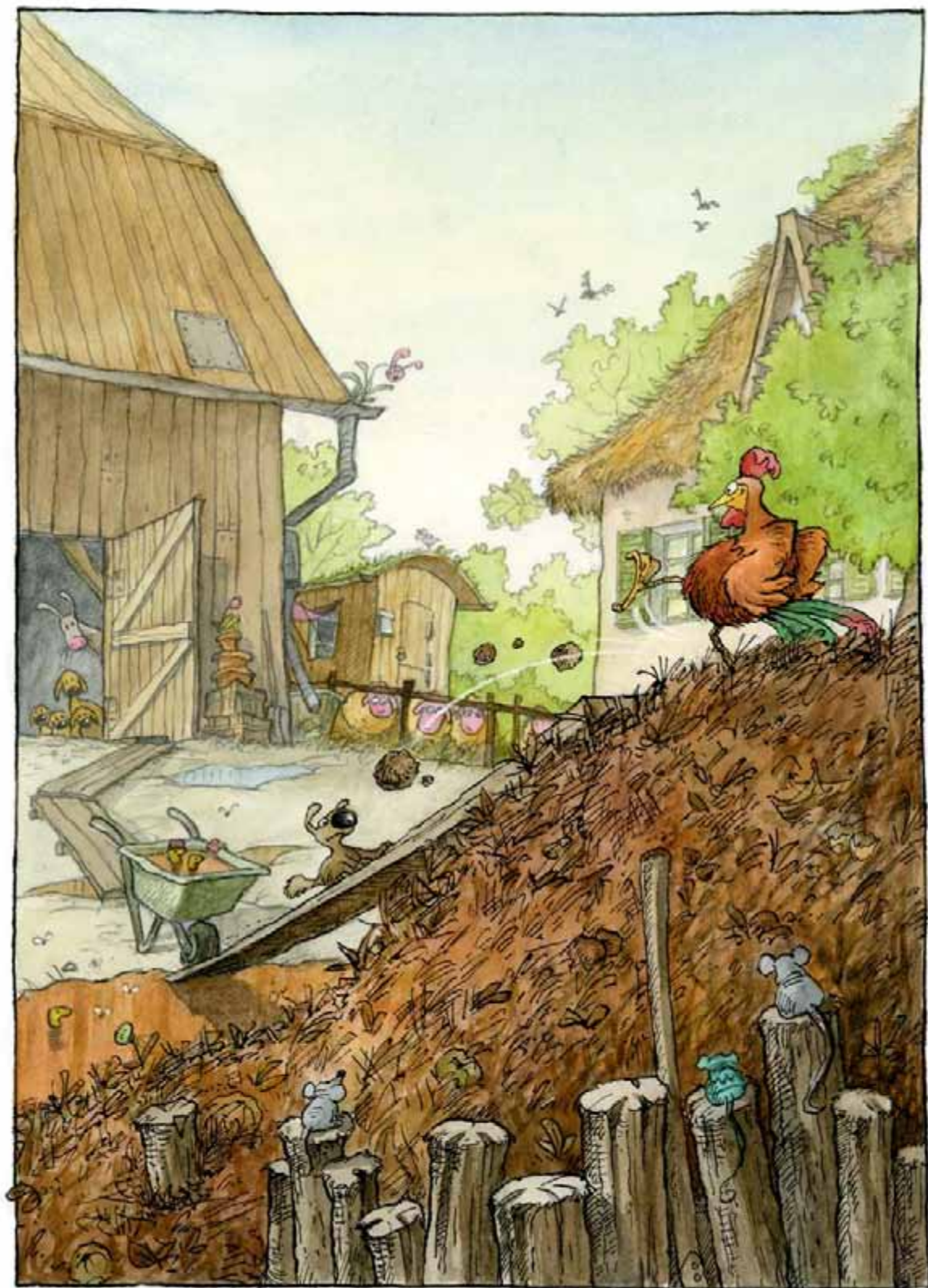
„Kyk!“ A kohout vrhne na pejska zlý pohled. A nejen to.

Protože zároveň s *Kyk* hrábne nohou a shodí z vrcholu hromady na Joja koňskou koblihu velkou jako fotbalový míč. Krutibrko! Ta koule se

valí přímo na Joja. Leknutím si dřepne a už fičí pozadu po té dřevěné

klouzačce z hnojiště dolů a za ním se kutálí koňská

kobliha. Ale každá jízda má svůj konec a dole pod prknem stojí trakař... *bum!*

Trakař se převrhne. Nejprve se pomalu naklání, ale pak padá.

Bumpráskřach!

Ozve se rámus, jako kdyby se přihnala bouřka. A bouřky se kohout bojí odjakživa. Rozběhne se proto dolů na druhé straně hnojiště, zakopne, udělá je-

den nebo dva kotrmelce a přitom kvoká jako slepice. Jakmile je na pevné zemi, zmizí v kurníku a rázem drží zobák. Tam totiž mají hlavní slovo slepice, které dávají pozor, aby nikdo a nic nerušilo vejce.

A Jojo? Leží v louži smrduté močůvky pod hromádkou koňských koblih, které se na něj navalily. Vedle stojí Balint a Benedikt a už se zase smíchy popadají za břicha.

Po chvíli ale Benedikt posadí Joja na sluníčko a opatrně ho osprchuje zahradní hadicí. Balint se vrátí do kuchyně, namaže si čerstvou housku máslem a medem a k tomu si uvaří voňavou kávu.

Jojo ale bude ještě týden páchnout po koňských koblihách.

